

Mare de Déu de Núria, pregueu per nosaltres!

▶ Enguany la festa de la Nativitat de la Verge Maria, Solemnitat de la Mare de Déu de Núria, Patrona principal del nostre Bisbat d'Urgell, estimada i venerada també sota altres advocacions com Meritxell (Patrona del Principat d'Andorra), ens porta el goig de viure-la en el diumenge, dia festiu per excel·lència dels cristians. Encomanem-li totes les nostres necessitats i posem a les seves mans les nostres alegries, en el nou curs que comença. Ella és la gran Creient en el seu Fill mort i ressuscitat, Ella és Mare del Bon amor! Avui, units en un sol clam de fills agraïts, li diem: *Mare de Déu de Núria, pregueu per nosaltres!*

cristians. Encomanem-li totes les nostres necessitats i posem a les seves mans les nostres alegries, en el nou curs que comença. Ella és la gran Creient en el seu Fill mort i ressuscitat, Ella és Mare del Bon amor! Avui, units en un sol clam de fills agraïts, li diem: *Mare de Déu de Núria, pregueu per nosaltres!*

GLOSSA

No ens deixeu sols

Una mare de quatre fills explicava una recent experiència de pregària amb la nena de vuit anys. Deia: «Generalment, tinc l'hàbit de pregar amb els meus fills petits quan van a dormir. Un dia vàiem amb la nena la pregària que fem habitualment: «Àngel de la guarda, dolça companyia, no em deixis sola, ni de nit ni de dia, perquè jo sola em perdria però la Verge em cuidaria». La primera nit després de morir l'àvia vaig suggerir que l'afegíssim a la pregària i la nena, espontàniament, pregà així: «Àngel de la guarda, dolça companyia, no em deixis sola, ni de nit ni de dia, perquè jo sola em perdria però la Verge em cuidaria... i l'àvia també»...»

Afegia la mare: «Quan els explicàvem que l'àvia havia traspassat, recordo que comentàrem que ella seguiria vetllant per nosaltres des del cel». La seguretat que aquells que ens han estimat i són ja a la casa del Pare vetllen i tenen cura d'intercedir per nosaltres és en l'origen de la nova versió d'aquesta tradicional pregària que brollà espontàniament dels llavis d'aquesta nena.

Aprendre a pregar de llavis estimats —dels pares, dels avis—, descobrir la proximitat de Déu —la capacitat de comunicar-m'hi—, la constància en la pregària —cada dia—, descobrir la comunió dels sants —la intercessió de l'àvia i dels que ens han precedit i són ja en l'amor de Déu... És recomanable que els nostres infants visquin aquestes experiències, que ho facin amb naturalitat, en l'aprenentatge domèstic, en la relació familiar d'amor, en el mestratge dels adults... «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 1,14). És bo que els adults ens sentim responsables d'aquesta iniciació, ens sapiguem mestres d'aquesta i d'altres dimensions vitals i en fem un acte d'amor vers els infants. Potser algú ho troba morbós... «Ai, parlar dels morts! Encara somiaran amb fantasmes!» Però no és així, perquè en lloc d'històries de fantasmes, els cristians en fem signes d'amor, de protecció i de certesa d'afecte familiar.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (8). L'amor a Jesucrist i l'Eucaristia

Continuem les reflexions de les passades setmanes dins l'Any de la Fe. **La persona de Jesucrist, la nostra fe en Ell i l'amor a Ell, és el sentit de la nostra vida.** Ell ha vençut el món. Ell ha enviat el seu Esperit Sant entre nosaltres per renovar totes les coses. Més encara, per renovar, la faç de la terra. Aquest és, doncs, el bàlsam, el fonament, el motiu de la nostra alegria i confiança: Jesucrist és el Senyor (Fl 2,11). La seva resurrecció ens omple d'esperança; la seva presència en el nostre itinerari ens fa néixer el coratge. Ens cal assumir aquelles paraules que van ser el lema del pontificat de Joan Pau II: «No tingueu por! Obriu de bat a bat les portes a Crist! No tingueu por d'acollir Crist i d'acceptar la seva potestat!» El Senyor és amb nosaltres, què ens pot passar?

Algú pot preguntar-se, on trobem Jesucrist? Fins i tot pot arribar a concloure que és un sentit massa abstracte i innocu aquest que proposem els cristians. L'Evangelí és molt

clar: **el podem trobar en el nostre proïsme**, especialment en el pobre i en el famolenc i en tots aquells que pateixen necessitat (cf. Mt 25, 40). El podem trobar vivent enmig de nosaltres, només si obrim els nostres cors al repte del seu amor. Ens podem trobar personalment amb Ell cada vegada que dos o tres estiguem units en el seu nom (Mt 18,20). El podem descobrir en la seva Paraula i en les meravelles de la seva creació. Ens trobem amb Ell en els sagraments, d'una manera especial en el sagrament de la misericòrdia, el sagrament de la reconciliació. Ens trobem amb Ell, plenament, en l'Eucaristia, amb la qual nodreix els nostres cors famolencs amb el seu propi Cos i Sang. Jesucrist vol estar sempre amb nosaltres.

La nostra fe, el do més gran, es revifa i es nodreix amb la participació en l'Eucaristia. El **centre de la nostra vida espiritual és l'Eucaristia**, el sagrament fonamental, el lloc de trobada amb el Crist real a través de les espècies del pa i del vi. Quan preguem i celebrem, hostatgem el mateix Déu encarnat dins el nostre ésser, li oferim un lloc per a créixer i donar fruits dins del nostre ésser. L'Eucaristia no és una mera commemoració del darrer sopar, ni és un exercici simbòlic; és la comunió real amb Ell. Consisteix a superar l'estretor del nostre jo —com diu Santa Teresa Benedicta de la Creu, Edith Stein—, perquè Ell visqui dins de cadascú de nosaltres. El senzill acte de combregar ens obre a la dimensió més infinita de l'existència, perquè Déu es fa present en el propi ésser.

Observem que la pràctica d'aquest sagrament minva en molts àmbits del nostre país. Observem, també, que molts consideren que no els cal per a poder afrontar la seva vida i les adversitats que hi tenen lloc. Els cristians sabem que el més essencial de les nostres vides és invisible, que no es pot tocar, ni veure, però que es fa present, misteriosament, en el pa i el vi consagrats. Necessitem nodrir-nos del Crist, alimentar la nostra ànima amb el seu ésser, perquè Ell actua dins nostre i obre meravelles en el nostre ésser. Ell ens renova i ens fa viure cada dia una confiança més gran.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

IGNASI RICART

El darrer màrtir

Mn. Jeroni Fàbregas Camí va ser executat el 20 gener de 1939 al Pla de Manlleu. Tenia 29 anys i feia de sanitari i alhora de capellà durant la guerra. Fou consiliari dels Fejocistes i vicari de Vilabella. Un soldat que havia d'anar a la batalla de l'Ebre va escriure una carta als seus pares on lloava Mn. Jeroni, però aquesta va ser interceptada per un comandant, cosa que va provocar que el matessin. Un nebot seu, el P. Ignasi Ricart, claretà, recorda el testimoni d'aquest darrer màrtir de la Guerra (in)Civil a Tarragona, que serà beatificat el proper 13 d'octubre.

Qui era Mn. Jeroni?

Fill de l'Esplugu Calba, va ser catequista i va participar activament de l'Aplec catequístic de Catalunya a Montserrat, el 1933. Va ser ordenat prevere el 1934, poc després de la mort de la seva mare. Era vicari de Vilabella, on el va sorprendre la guerra.

Per què va ser el darrer màrtir?

El setembre de 1938 es va enrolar com a sanitari, tenint cura dels soldats republicans. Vivia al Mas d'en Puig i la nit de Nadal de 1938 va donar la primera comunió a la filla i a dos cosins de la família Pahí-Salvadó. Els soldats anaven a confessar-s'hi.

Quin testimoni de fe li va deixar?

Als 11 anys, vaig assistir al trasllat de les seves despulles a l'Esplugu Calba. Em van explicar el seu apostolat. La crema de la parròquia no el va deixar paralizat, sinó que va començar un nou apostolat: acompanyar els soldats republicans. Com al P. Claret, la caritat de Crist l'esperonava. La família em va regalar el calze i la patena de la seva ordenació, però fa tres anys els vaig donar —retornar— a la parròquia de Vilabella.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Maria, memòria de Jesús

Avui, 8 de setembre, s'escau la festa de la Nativitat de la Mare de Déu. Amb aquest motiu publicarem un fragment de l'obra de Benet XVI dedicat a santa Maria com a memòria de Jesús i, especialment en això, imatge de l'Església.

El que diu Joan en el seu Evangeli sobre el record que esdevé comprensió i camí «cap a la veritat sencera» toca molt de prop el que Lluc diu del record de la Mare de Jesús.

En tres passatges de l'Evangeli de la infància esmenta Lluc el procés del record. En el relat de l'anunciació de l'àngel Gabriel, l'evangelista ens diu que Maria es va torbar en sentir l'àngel i que va tenir un diàleg interior amb ella mateixa sobre què volia dir aquella salutació. Els textos més importants són en el relat de l'adoració dels pastors. L'evangelista narra: «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Jn 2,19). I al final de la narració sobre Jesús de dotze anys, diu un altre cop: «La seva mare conservava tot això en el seu cor» (Jn 2,51).

El record de Maria és primerament conservar en la memòria els fets succeïts. Però, més que això, és un diàleg interior amb el passat. D'aquesta manera entra ella dins dels fets, els veu en llur context i així arriba a comprendre'ls.

L'Evangeli de Joan es basa en aquesta mena de record i n'aprofundeix el concepte com a record del conjunt dels deixebles, de l'Església. Aquest record de l'Església és guiat per l'Esperit Sant, que així ens condueix «a la veritat sencera».

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La Virgen María en Japón

En Tokio hay un templo dedicado a Canon, la diosa de los comerciantes. Y en el puerto de Nagasaki hay un pequeño templo de madera, dedicado a la Virgen María-Canon. Fue construido en el s. XIX por el misionero francés P. Petit Jean.

Un buen día, una joven japonesa se presenta al P. Petit y hablan:

«¿Quién te ha mandado a Japón? ¿Por qué no tienes ni mujer ni hijos?» Dos semanas después, saluda al misionero y le pregunta: «Los católicos ¿no tienen una diosa, tal como los japoneses veneran a Canon?»

El P. Petit trató de explicarle: «La Virgen María no es una diosa. Pero sí que es la Madre de Dios». La llevó ante el altar. Después de una reverencia a la talla de la imagen de la Virgen María, la joven dijo: «Padre: a usted le ha enviado el Papa. Y yo soy católica. Mis antepasados fueron católicos. Ahora somos más de 10.000 en Nagasaki. Todos esperábamos su venida. Ella, María-Canon, nos ha salvado.»

Mons. Cirarda escribió: «La primitiva capilla de madera es monumento nacional. Miles de japoneses la visitan, asombrados de que tantos compatriotas hubieran mantenido su fe así, durante más de 250 años, en tiempos de dura persecución y de sufrimiento. Una imagen de María-Canon preside mi despacho.»

J. M. Alimbau

QUINA MÍSTICA, AVUI?

L'existència, un repte

La realitat que vivim és dura. Necessitem fortalesa, capacitat de resistència, esperança... La crisi que estem patint a molts nivells és un dolorós crit d'alerta que ens demana revisar profundament la nostra manera d'entendre l'existència.

No com quelcom que ens arriba sense més i segueix el seu destí, sinó com el que realment és, un repte. Sí, l'existència és un repte. Perquè el món no és ni molt menys de color rosa. Hi ha sofriment, pobresa, soledat, injustícia, violència..., i la nostra realització com a persones no és quelcom que ens sigui donat en néixer, sinó que l'hem d'anar construint pas a pas, amb molt d'esforç. Això resulta evident en el nostre context actual, ferit per la conducta perversa d'unes persones que s'han aprofitat de la pròpia situació de poder, en diferents àmbits —financer, polític, religiós, econòmic...—, per perseguir els propis interessos en lloc del bé comú. Una nova evidència que el pecat no és una ofensa a un Déu gelós del seu honor, sinó una ofensa al nostre pròxim, a la seva dignitat que és la dignitat i l'honor de Déu (Sant Ireneu).

Sí, ser persona no és fàcil i l'existència és un repte. Viure una existència mística, avui més que mai significa contemplar Déu en la realitat opaca, ambigua i dura que és el nostre món, i fer que aquest esdevingui més humana, és a dir, més diví. No hi ha fe cristiana sense seguiment de Jesús de Natzaret. No hi ha fe cristiana sense praxi contemplativa, és a dir, sense mística...

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 9. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / Sl 61 / Lc 6,6-11]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia.
- 10. ■ Dimarts** [Col 2,6-15 / Sl 144 / Lc 6,12-19]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prev. dominicans i mrs. a Omura.
- 11. ■ Dimecres** [Col 3,1-11 / Sl 144 / Lc 6,20-26]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.
- 12. ■ Dijous** [Col 3,12-17 / Sl 150 / Lc 6,27-38]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí.
- 13. □ Divendres** [1Tm 1,1-2.12-14 / Sl 15 / Lc 6,39-42]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.
- 14. ■ Dissabte** [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.
- 15. ■ † Diumenge vinent**, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / Sl 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o més breu: 15,1-10)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

»Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també, ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 9,13-19)

¿Qué hombre conoce el designio de Dios? ¿Quién comprende lo que Dios quiere? Los pensamientos de los mortales son mezquinos, y nuestros razonamientos son falibles; porque el cuerpo mortal es lastre del alma, y la tienda terrestre abruma la mente que medita.

Apenas conocemos las cosas terrenas y con trabajo encontramos lo que está a mano: pues, ¿quién rastreará las cosas del cielo? ¿Quién conocerá tu designio, si tú no le das sabiduría, enviando tu santo espíritu desde el cielo?

Sólo así fueron rectos los caminos de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada, y la sabiduría los salvó.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano y prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien he engendrado en la prisión; te lo envío como algo de mis entrañas.

Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en tu lugar, en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo; así me harás este favor, no a la fuerza, sino con libertad. Quizá se apartó de ti para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino mucho mejor: como hermano querido.

Si yo lo quiero tanto, cuánto más lo has de querer tú, como hombre y como cristiano. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno se viene conmigo y no pospone a su padre y a su madre, y a su mujer y a sus hijos, y a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no lleve su cruz detrás de mí no puede ser discípulo mío.

»Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no ha sido capaz de acabar."

»¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que le ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Lo mismo vosotros: el que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»

El Salvador. Pintura sobre taula, atribuïda a Pedro Berruguete. Museu Diocesà de Palència

COMENTARI

Deixar-ho tot per Jesús

En el text evangèlic d'avui, hi trobem quatre ensenyaments entrelaçats: estimar Jesús per damunt de tothom, portar la pròpia creu, asseure's a deliberar i renunciar a tot el que es té.

«Si algú vol venir amb mi...»: Jesús posa condicions. La primera condició és estimar Jesús per damunt dels llaços familiars i, fins i tot, de la pròpia vida. La família sempre ha estat una institució sagrada, amb lligams estretament corporatius. Jesús es posa per damunt d'això, com també del més sagrat que tenim que és la pròpia vida. D'aquesta manera Jesús esdevé el màxim absolut per al deixeble.

Estimar en la tradició bíblica no és un sentiment —això és una novetat del romanticisme— sinó un compromís. Quan la Bíblia diu que Déu estima el seu poble vol dir que s'ha compromès a favor d'ell. Estimar Jesús i el pròisme vol dir comprometre's a favor seu amb totes les forces.

La segona condició és portar la pròpia creu, és a dir, compartir el destí de Jesús amb les pròpies angoixes. La creu esdevé un símbol del rebuig i el patiment. Qui no accepta el fracàs, el dolor, els obstacles que comporta la vida humana, no pot ser deixeble d'un Messies crucificat.

En tercer lloc, amb dues comparances paral·leles, Jesús ens mostra la necessitat de deliberar

abans de comprometre's a seguir-lo. No podem llançar-nos a una empresa per a la qual no comptem amb forces suficients. No podem voler seguir Jesús si no comptem amb la voluntat i la força que això demana.

Finalment, tot acaba amb una afirmació extrema: qui no renuncia a tot el que té, no pot seguir Jesús, perquè sempre trobarà excuses per ocupar-se'n; excuses que el duren a igualar l'evangeli. Potser és aquest el nostre mal, que estimem Jesús només amb el sentiment, defugim la creu, no acabem de deixar-ho tot per ell i no fem altra cosa que viure un evangeli igualit.

Jordi Latorre, SDB

Renovació del Tribunal judicial de la diòcesi

L'Arquebisbe d'Urgell ha signat un Decret pel qual estableix la renovació preceptiva del Tribunal de Primera Instància de la Diòcesi d'Urgell per als propers quatre anys.

Ha nomenat Vicari judicial, renovant-lo, el M.I. Mn. Nemesi Marquès Oste, i com a Jutges diocesans del Tribunal d'Urgell els Rev. M.I. Mn. Benigne Marquès Sala, el M.I. Mn. Antoni Agelet Delpueyo, Prevere de la Diòcesi de Lleida, i Mn. David Codina Pérez.

També ha renovat per quatre anys el Promotor de Justícia i Defensor del Vincle en la persona del M.I. Mn. Jaume Vila Serra, i com a Notari actuari el M.I. Mn. Agustí Brescó Ausàs.

En cada Diòcesi i per a totes les causes no exceptuades expressament pel Dret, el Jutge de Primera Instància és el Bisbe diocesà, el qual pot exercir la potestat judicial per si mateix o mitjançant altres persones, com són el Vicari judicial i els Jutges diocesans, amb els qui els ajuden (cf. cànon 1.419). I per a les causes contencioses en què es trobi implicat el bé públic i per a les causes penals ha de ser constituït a la Diòcesi un Promotor de justícia que per ofici està obligat a vetllar pel bé públic (cf. cànon 1.430). Així mateix per a les causes en què es tracta de la nul·litat de l'ordenació sagrada o de la nul·litat o dissolució del matrimoni, actuarà un Defensor del vincle que per ofici ha de proposar i d'exposar tot allò que raonablement pugui ser aduït contra la nul·litat o la dissolució (cf. cànon 1.432).

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Ordenació de Mn. Emili Villegas a la Catedral de Santa Maria d'Urgell

La Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir la celebració de l'ordenació de prevere de Mn. Emili Villegas i Artacho, que fou presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, i a la qual van assistir gran quantitat dels sacerdots de la diòcesi, la família del jove sacerdot i molts dels seus companys i amics d'Andorra, la Cònsol Major d'Andorra la Vella Rosa Ferrer i el Conseller del Comú Eron Estany, a més de fidels de Tremp i Andorra i d'altres llocs de la Diòcesi han omplert de gom a gom la Basílica.

●) aquesta imatge parla

En acabar la lectura de l'Evangeli, el Rector del Seminari va demanar al Bisbe que ordenés Mn. Villegas i aquest va expressar davant l'Església la seva voluntat de complir el seu ofici segons el voler de Crist i de l'Església. A la seva homília Mons. Vives va posar en relleu la crida d'Amor que significa la tasca d'imitar Jesús, el Bon Pastor, vers els altres que ha d'animar la vida del prevere, treballant per tots els germans, especialment els pobres, pels immigrants, i per aquells que més ho necessiten, i va exhortar Mn. Emili a dur a terme aquesta vocació amb il·lusió i força de l'Esperit, seguint el signe renovador del Papa Francesc.

Després de les lletanies, on tots els presents van implorar l'ajuda de Déu i de tots els sants, va tenir lloc la imposició de mans de Mons. Vives i dels preveres presents, i la pregària de consagració, moment ben emotiu i moment culminant de l'ordenació.

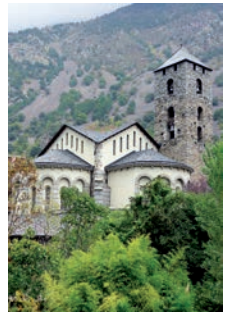
Mn. Emili Villegas va participar de la Litúrgia de l'Eucaristia, exercint per primera vegada el seu ministeri, concelebrant amb l'Arquebisbe i els altres membres del presbiteri.

En acabar la cerimònia, va agrair el suport de totes les persones que han fet possible la seva vocació, des del capellà que el va batejar, Mn. Josep M. Solé, i que també hi era present, als sacerdots que l'han acompanyat en el seu camí, i molt especialment a la seva família i les comunitats que l'ajuden.

Uns dies després, va celebrar la missa nova a Tremp i a Andorra la Vella, amb la joiosa participació de tot el poble de Déu.

Èxit del Festival Internacional d'Orgue

El Festival Internacional d'Orgue del Principat d'Andorra, ha aconseguit enguany i durant el mes d'agost quatre grans concerts en les parròquies de St. Iscle i Sta. Victòria de La Massana, St. Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany i St. Esteve d'Andorra la Vella. Aquest esdeveniment cultural de caire internacional va dur al Principat la compositora, organista, directora d'orquestra i cantant Elena Sartori, en un concert en el que també es va fer un homenatge al compositor Corelli, en el tricentenari de la seva mort; a l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra, i l'organista i clavecinista Josep Vicent Giner; i a Matteo Golizio i Pierre Thimus, dos grans interpretats i organistes vinculats amb el Festival Internacional d'Orgue Ciutat de Paola, i el Festival d'orgue de Lieja.

L'entrada als concerts va ser gratuïta i oberta, però es van organitzar col·lectes a benefici de Càritas, Special Olympics i la sala de catequesi de La Massana.

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apuntau amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfoqueu la imatge no es projecten ombres. També cal que mantingueu el paper llis. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (10)

Decret «Unitatis Redintegratio» sobre l'Ecumenisme

«Promoure el restabliment de la unitat entre tots els cristians és un dels fins principals que s'ha proposat el sagrat Concili Vaticà II. L'Església fundada per Crist el Senyor és una i única, per bé que són moltes les comunitats cristianes que es presenten als homes com la veritable herència de Jesucrist; totes es confessen deixebles del Senyor, però pensen diversament i segueixen camins diversos, com si Crist mateix fos dividit. Aquesta divisió contradia obertament la voluntat de Crist i és un escàndol per al món i un obstacle a la santíssima causa de predicar l'Evangeli a tota la humanitat. Amb tot, el Senyor dels segles, que amb saviesa i paciència continua el disseny de la seva gràcia envers nosaltres, els pecadors, aquests darrers temps ha començat a infondre més abundantment en els cristians desunits entre ells la compunció de l'esperit i l'anhel d'unió. Moltíssims homes han estat moguts arreu per aquesta gràcia, i fins i tot entre els nostres germans separats ha sorgit, per la gràcia de l'Esperit Sant, un moviment encaminat a restablir la unitat de tots els cristians. En aquest moviment d'unitat, anomenat ecumènic, participen els qui invoquen el Déu Tri i professen la fe en Jesús com a Senyor i Salvador; i això, ho fan no solament per separat, sinó també reunits en aquells grups en els quals reberen l'Evangeli i que cadascú anomena Església seva i de Déu» (n. 1).

«En aquesta una i única Església de Déu ja des dels primers temps es van produir algunes escissions que l'Apòstol condemna severament; però en segles posteriors van sorgir discrepàncies més considerables, i grans comunitats es van desunir de la plena comunió de l'Església catòlica, a vegades no sense culpa per ambdues parts. Però els qui ara neixen i es nodreixen de la fe de Jesucrist dins d'aquestes comunitats no poden ser acusats del pecat de la separació, i l'Església catòlica els abraça amb respecte i amor fraternals. Ja que els qui creuen en Crist i han rebut degudament el baptisme queden constituïts en una certa comunió, bé que imperfecta, amb l'Església catòlica» (n. 3).

«Donat que avui, a molts indrets del món, es fan molts esforços, amb la pregària, la paraula i l'acció per tal d'arribar en aquella plenitud d'unitat que Jesucrist vol, aquest sagrat Concili exhorta tots els fidels catòlics perquè, reconeixent els signes dels temps, participin amb interès en la tasca ecumènica. Per "moviment ecumènic" s'entenen les activitats i les iniciatives que, segons les neces-

sitats de l'Església i les circumstàncies dels temps, se susciten i s'ordenen a afavorir la unitat dels cristians, com ara: en primer lloc, tots els esforços per eliminar paraules, judicis i actes que no responguin, segons justícia i veritat, a la condició dels germans separats, i que, per tant, poden fer més difícils les relacions mútues amb ells; en segon lloc, el "diàleg" entaulat entre experts i tècnics en reunions de cristians de les diverses Esglésies o comunitats, i celebrades en esperit religiós, on cada una exposa amb tota profunditat la doctrina de la pròpia comunitat i en presenta clarament les característiques. Mitjançant aquest diàleg tots adquireixen un coneixement més autèntic i una estima més justa de la doctrina i de la vida d'ambdues comunitats; les diverses comunitats aconsegueixen també una més àmplia col·laboració en qualsevol deure exigint per cada consciència cristiana amb vistes al bé comú i, en tant que és possible, participen en la pregària unànime. Tots, finalment, examinen llur fidelitat a la voluntat de Crist respecte a l'Església i, com cal, emprenen amb coratge l'obra de renovació i de reforma» (n. 4).

«El veritable ecumenisme no pot donar-se sense la conversió interior. En efecte, els anhels d'unitat sorgeixen i maduren de la renovació de l'ànima, l'abnegació de si mateix i de l'efusió generosa de la caritat. Per això hem d'implorar de l'Esperit Sant la gràcia de l'abnegació sincera, de la humilitat i de la mansuetud en el servei i de la fraterna generositat d'esperit envers els altres» (n. 7).